

Коли в монастирях був папірусу брак,
Ченці з рукопису старе письмо змивали,
Щоб написати знов тропар або кондак,
І палімпсестом той рукопис називали.
Та диво! час минав — і з творів Іоанна
Виразно виступав знов твір Арістофана.

Кохана! Це душа моя — той палімпсест. —
Три роки вже тому, твій образ чарівливий,
І усміх лагідний, і голос твій, і жест —
В душі я записав, зворушений, щасливий...
І хоч виводив час на ній своє писання,
Твій образ знов постав і з ним моє кохання!